

La porta secreta de l'armari

Quan vaig entrar per la porta de la casa nova, el meu cap anava a esclatar, havia deixat enrere moltes coses: els meus amics, l'escola de ball i moltes coses més, però... estava emocionada per veure la meva nova habitació!

Es trobava al segon pis. La casa en tenia 3, però jo vaig triar la més gran, sense comptar la dels meus pares. Tenia una finestra enorme per on entrava molta llum i vistes al jardí i la piscina.

- Què bonica, mama! Però l'armari és molt vell, no?
- Sí, aquest armari està aquí des que es va construir, hi va venir a viure una família abans que nosaltres - va respondre la mare. I ara, Clàudia hauries d'anar ordenant-te la roba - va afegir.
- Ara ho faig - vaig respondre.

Estava tot ple de caixes amb les meves coses i havia de posar-me les piles per col·locar tot al seu lloc.

De cop i volta, mentre endreçava coses, vaig veure un anorac que es movia dins l'armari i, quan estava a punt d'agafar-lo, vaig veure una porta misteriosa al fons.

Quan vaig obrir-la, no hi havia una paret com jo imaginava, si no un passadís gegant.

Em va cridar tant l'atenció que vaig entrar sense pensar-ho i vaig començar a trobar-me amb peces de roba màgiques: unes sabates que et feien córrer més ràpid, una jaqueta que et feia volar, coses que es movien i moltes llums de colors; semblava una discoteca.

- Hola - em va dir un senyor estrany apareixent de cop. Portava una jaqueta amb llums i semblava un arbre de Nadal.
- Ho... hola - vaig contestar tremolant de l'ensurt.
- T'has trobat una porta al teu armari, veritat? - va preguntar aquell senyor.
- Sí - vaig respondre dubtant.
- Has de tenir cura amb els follets perquè estan tancant portes per sempre i si tanquen la teva et quedaràs aquí atrapada - va respondre el senyor molt amable.
- I què he de fer??- vaig preguntar.
- Doncs... haurem d'investigar - va contestar-me.

De sobte la jaqueta de llums es va apagar i no només la jaqueta sinó tota aquella mena de poble. Les cases van parar de moure's i tot semblava trist.

- NENA, NENA! - va cridar una noia.
- Em dius a mi? - vaig preguntar amb curiositat.
- Sí, la teva porta està desapareixent! - va afegir amb cara de por.
- Però, què he de fer? - estava començant a agobiar-me.
- Tu has sigut l'última escollida - va continuar.
- L'última escollida? De què parles? No entenc res!
- Vine! - em va dir animant-me a seguir-la.

Encara dubtant, vaig anar amb aquella noia que em va portar fins a una gran font plena d'aigua i envoltada de boles transparents, com bombolles.

- Aquesta és la font dels records. Has d'agafar una d'aquestes boles i pensar en un record teu bonic - va indicar-me.
- D'acord però, no em passarà res, oi? - vaig preguntar-li encara amb una mica de por.
- Si, ens ajudaràs a salvar el nostre poble ja que si no, el perdrem i no volem que això passi - va respondre amb els ulls plens de llàgrimes.

No em va costar gaire trobar records feliços i el meu cap va recordar molts moments de quan estava a la meva ciutat d'abans, amb els meus amics i les tardes d'estiu quan menjava gelats amb els meus pares.

- Però, i ara què? Ja he pensat en un record bonic i no passa res - vaig dir decebuda.
- Això és el que tu penses! - va exclamar la noia.

Però abans que pogués dir alguna cosa, totes les boles de la font van començar a girar i a obrir-se sortint imatges de records de molts altres nens. No entenia res, però llavors va ser quan es va il·luminar tot el poble, i tot gràcies als meus records.

Recordeu sempre que el més important és l'amor i recordar coses boniques. I ara sí, a casa per fi.